

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7112/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Гордане Џакула и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Саша Петровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 732/21 од 10.06.2021. године, на седници одржаној 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против решења Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 732/21 од 10.06.2021. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу Гжрр 732/21 од 10.06.2021. године.

Образложење

Основни суд у Крагујевцу, решењем Прр 177/20 од 27.01.2021. године, обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 6.750,00 динара, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, а уколико тужена у остављеном року за добровољно испуњење не исплати тужиоцу трошкове поступка, тужиоцу припада и законска затезна камата на наведени износ трошкова поступка, почев од дана извршности одлуке о трошковима до коначне исплате.

Виши суд у Крагујевцу, решењем Гжрр 732/21 од 10.06.2021. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио решење о трошковима Основног суда у Крагујевцу Прр 177/20 од 27.01.2021. године.

Против решења другостепеног суда, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404, а у вези члана 420. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

У овој парници, правноснажном пресудом Основног суда у Крагујевцу Прр 177/2020 од 20.02.2020. године је одлучено о захтеву тужиоца за накнаду нематеријалне штете, док је правноснажним решењем Основног суда у Крагујевцу Прр 177/20 од 27.01.2021. године, одлучено о трошковима поступка.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано, да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Одредбом става 2. овог члана, да, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној ревизији, с обзиром на то да у конкретној ситуацији не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права, а при том се предмет тужбеног захтева и одлука у делу која се ревизијом побија односе на трошкове поступка као споредно тражење.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. и 420. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 28. став 1. ЗПП је прописано, да, ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана, да, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана, подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењима сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

Како се ревизијом побија другостепено решење, којим је правноснажно одлучено о трошковима поступка, који у конкретној ситуацији не чине главни захтев, то ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404, 413. и 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић